

Valtioneuvoston onnitellut tuonut ministeri Helo keskustelee Jean Sibeliuksen kanssa 8. 12. Ainolassa yhteisistä muistoista erään promotion ajoilta.

Säveltäjämestaria onnittelemassa.

Joulukuun 8. 1945 valkeni kauniina huurteisena talvipäivänä. Olin edellisenä iltana saanut arvaamattoman harvinaislaatuisen tehtävän, käydä tervehdyksellä 80-vuotisjuhlaansa viettävän säveltäjämestarin luona. En tiennyt oikein, mitä ajatella, ja ihmettelin, kuinka aamupäivällä satuin onnistumaan ruotsinkirjoituksissa, jotka tosin kyllä käsitteivät samaa aihetta.

Koulumme keskuudessa vietetyssä juhlassa ojensi rehtorimme adressin ja kukkalaitteen toverilleni ja minulle. Pian astelimme kuulakkaassa ilmassa kohti Ainolaa enemmän tai vähemmän sekavin tuntein. Matkalla tapasimme muitakin samalla asialla olevia ja niin olimmekin perillä jonkin verran varmemmin tuntein, mutta silti kyllin jännittyneinä. Mieta, hieno sikarin tuoksu levittäytyi jo eteiseen, johon astuimme, ja viereisestä huoneesta kajahti samanaikaisesti tuttu »Soi kiitokseksi Luojan» ja sen jälkeen »Suomen laulu» suomeksi ja ruotsiksi, Helsingin kuorujen esittämänä, mestarin kuunnellessa liikuttuneena. Talon tyttäret ohjasivat nyt meidät sisemmälle, kirjastoon odottamaan vuoroamme, ja toisten parhailaan onnitellessa meille tarjoutui hyvä tilaisuus katsella hiukan ympärillemme. Huone oli tummennetuista hirsistä rakennettu ja erittäin kodikas. Toinen seinä oli kattoon saakka kirjojen peittämä ja toisella puolella oli iso tiheäruutuinen ikkuna. Oven vieressä seinällä

vipöytään, jonka veroista en todellakaan ollut nähnyt pitkään aikaan.

Nauttiessamme parhailaan kahvista ja erinomaisesta täytenkaakusta koimme jälleen yllätyksen. Itse sävelnero asteli luoksemme ja alkoi keskustella kansamme, meidän vaatimattomien abiturienttien kanssa, vaikka läsnä oli kyllin paljon maamme edustavinta musiikkiväkeä. Rattoisan ja mielenkiintoisen keskustelumme katkaisi kuitenkin eräs säveltäjä hyräillen jotain kappaletta ja tiedustellen mestarilta sen nimeä, aivankuin mekin joskus toisiltamme. Tämän jälkeen vetäytyikin päivän juhllisuuksista väsynyt säveltäjämestari lepäämään, ja kuorotkin lähtivät vähitellen pois. Jäljelle jäi vain pieni joukko vieraita, ja nyt tarjoutui meille erikoinen ja mielenkiintoinen tilaisuus tutustua prof. Si. beliuksen tyttären, rva Ilveksen opastamina talon moniin nähtävyyksiin.

Ruokasalin vieressä olevassa huoneessa olikin oikea aarreaitta. Kuinka paljon muistoja kätäkikään lasikaappi, johon oli koottu vuosien varrella saadut lahjat ja adressit. Tämankertaiset lahjat ja onnitellut olivat kuuluisan flyygelin päällä, ja kyllä oli siinäkin katselemista, vaikka suurin osa oli vielä Helsingissä. Täällä oli kuitenkin hallituksen, yliopiston, eräiden julkisten laitosten, musiikkiryhtymien ja omaisten onnitellut, sillä vain harvat saivat tilaisuuden omin käsin antaa annetta-

aikaisesti tuttu »Soi kiitokseksi Luojan» ja sen jälkeen »Suomen laulu» suomeksi ja ruotsiksi, Helsingin kuorosten esittämänä, mestarin kuunnellussa liikkuttuneena. Talon tyttäret ohjasivat nyt meidät sisemmälle, kirjastoon odottamaan vuoroamme, ja toisten parhaillaan onnitellessa meille tarjoutui hyvä tilaisuus katsella hiukan ympärillemme. Huone oli tummennetuista hirsistä rakennettu ja erittäin kodikas. Toinen seinä oli kattoon saakka kirjojen peittämä ja toisella puolella oli iso tiheärutuinen ikkuna. Oven vieressä seinällä riippui valtaisa laakeriseppelä »Suomen kansalta» 1935, mestarin 70-vuotispäivänä. Kalustona oli muutama houkuttelevan näköinen nojatuoli, sohva, pari pöytää ja loistoradio (Telefunken 7001). Nurkassa oli vielä laiskanlinna ja tupakkapöytä. Ikunoista avautui mitä ihanin näköala yli hopeanharmaan seudun aina kauas järven taakse.

Tällä välin olivat toiset esittäneet onnitelujaan, joita yritin kuunnella voidakseni kehittää jotain omaan sanottavaani. Mutta silloin meidät yllätettiin. Aivan huomaamatta laskeutui kevyt käsi olkapäillemme, ja edessämme seisoi herttainen hopeapäinen Ainolan emäntä. Pian olimme vilkkaassa keskustelussa, ja saatuaan tietää, keitä olimme ja mitä halusimme, hän lupasi järjestää »tilanteen». Meillä ei kuitenkaan ollut kiirettä ja sanoimme odottavamme, kunnes mestarille sopii. Mutta eipä aikaakaan, kun meidät jälleen yllätettiin. Kesken kaiken huomaamme edessämme seisovan tutun ryhdikkään hahmon. En tiennyt mitä tehdä, konseptini menivät todella sekaisin, mutta kiristettyäni solmiotani, kakisteltuani hetken ja karistetuani mielijohteen, ettei tämä kenties olisikaan se oikea — sillä talossa oli tällä kertaa useita kunnianarvoisia ja toisiaan muistuttavia herroja — sain kuitenkin ilman suurempia häiriöitä suuni auki, ja siinä silloin sitä sitten tuli sitä mitä suurin piirtein oli tarkoituskin ollut. Onniteltavamme seisoi tavanmukaisessa asennossaan kädet sivutaskuissa ja peloittavan lähellä meitä, silmissään tiukka — olisipa luullut vihainen — katse suunattuna suoraan silmiini. Mutta sanottuani sanani sulimme vihdoinkin kokonaan. Hän lausui meille monia kiitoksen ja tyytyväisyytensä sanoja vaatimattomasta tervehdyksestämme ja puristi kauan ja lämpimästi kättämme. Keskusteltuamme hetken juhlaparin kanssa, vei Aino-rouva meidät kah-

siin.

Ruokasalin vieressä olevassa huoneessa olikin oikea aarreaitta. Kuinka paljon muistoja kätkeäkään lasikaappi, johon oli koottu vuosien varrella saadut lahjat ja adressit. Tämnänkertaiset lahjat ja onnitellut olivat kuuluisan flyygelin päällä, ja kyllä oli siinäkin katselemista, vaikka suurin osa oli vielä Helsingissä. Täällä oli kuitenkin hallituksen, yliopiston, eräiden julkisten laitosten, musiikkiryhtymien ja omaisten onnitellut, sillä vain harvat saivat tilaisuuden omin käsin antaa annettavansa ja sanoa sanottavansa Ainolassa ja me onnelliset kuuluumme niihin. Kiertokäyntimme aikana yhtyi keskusteluamme myös mestarin toinen tytär, Ruth Snellman, ja muutaman sanan tulimme lausuneeksi kai jokaisen tyttären kanssa. Mutta nyt olikin vierähtänyt jo runsas 1½ tuntia, ja vähitellen tuli aika palata takaisin arkeen täältä unelmien satulinnasta.

Mestari olikin taas itse ylhäällä, ja meillä oli tilaisuus vielä kerran puristaa kättä, josta niin moni maailmaa valloittanut sointu on aikojen kuluessa lähtenyt. Vaihtaessamme siinä muutamia ajatuksia hän sanoi minulle, joilla ilmoitin kiitollisuutemme ja ilomme siitä, että olimme saaneet täällä viettää nämä historialliset hetket, vastasi olkapäätäni taputtaen: »Minäkin olen kerran ollut yhtä nuori ja tiedän hyvin teidän tunteenne. Vieköä tovereillennekin parhaimmat kiitokseni ja terveiseni. Olen hyvin iloinen teidän tervehdyksestänne». Kun olimme vielä hyvästelleet talon muun väen ja kirjoittaneet nimemme vieraskirjaan ministerien ja lukuisten muiden kuuluisuuksien jälkeen, lähdimme ylen onnellisina ulos jo hämärtyvään iltaan. Olimme viettäneet yhden elämämme rikkaimmista päivistä.

Martti Muthu *M. M.*

K.-U. 11. 1. 1946

Täyttäessään 50 vuotta

sai maisteri Axa Berglind runsaissa määrin vastaanottaa onnitte-
luja lahjojen, kukkien ja sähkösanomien muodossa. Jo klo 5,30 aamulla saapui Järvenpään Yhteiskoulun VII luokka laulutervehdykselle. Klo 8 tuli opettajakunta kokonaisuudessaan sekä osa koulun johtokunnan jäseniä lahjoineen ja kukkineen. Maisteri Kyrölä piti saksankielisen puheen, jonka hän oli kokoonpannut kieliopin esimerkkilauseista. Rehtori V. Raevuori kiitti juhlijaa pitkäaikaisesta toiminnasta Järvenpään Yhteiskoulun hyväksi ja rovasti V. Mutru esitti johtokunnan onnentoivotukset. III A-luokka saapui kokonaisuudessaan

Keski-Uusimaa 24. 4. 46

valvojaansa onnittelemaan, jolloin laulun jälkeen oppilas Kari Harmia esitti luokan onnittelet ja ojensi luokan lahjan. Tuulikki Tuomi lausui erään III-luokkalaisen tarkoitusta varten sepittämän kauniin runon. Päivän mittaan kävivät toistenkin luokkien edustajat opettajaansa onnittelemassa. Paikkakuntalaisten onnittelet toivat asemapäällikkö ja rouva Vaurio sekä apteekkari Kajander. Illalla kokoontuivat opettajatoverit ja paikkakuntalaiset juhlijan kotiin viettämään iltaa.